

Ti so ga seveda na njegovo lastno komando zopet izvolili. S to volitvijo nekateri občani ne moremo biti zadovoljni, kajti naš župan je mož, ki je le nekaterim prijatelj, a druge hudo sovraži. Ko je spomladi dal pote nadelovati, odposlal je vsakega delavca, kateri se mu je zdel preslab, domov, a delavci iz njegove rodovine, če tudi slabi, so mu bili vendar po volji. Velika njegova napaka je tudi to, da se sedaj pri vsaki srenjski priložnosti popija žganja. Tega pri prejšnjih županih ni bilo. Sedaj se pije, ko se poti nadelavajo, in ko je seja občinskih odbornikov, mora biti pri županu na mizi liter žganja. Ko so slednjič volili volilnega moža za volitev državnega poslanca, nesel je naš krčmar, ki je tudi odbornik, toliko žganja, da se mu je skorej roka tresla. A kdo je popil toliko te žgeče pijače, ker ni prišla polovica odbornikov? Naš župan še povrh ni poseben prijatelj miru in sprave; to znata dovolj dva občana, ter se je zato moral že za možno prijeti. Bodimo tedaj pozorni in previdni ter si izvolimo pri drugi volitvi župana, ki nam bode vsem po volji. Občan.

Iz Bizeljske srenje. (Nepotreben gost.) Kako res se že slaba bolj kakor dobra po svetu godi, tega je glas po vseh slovenskih krajeh. Tako nimamo se tudi nič kaj pohvaliti, zaradi nesrečnega mraza se nam je slabo vinska trta obnesla. Še naši starinci tako ne pomnijo. No seveda, saj je tukaj vinski kraj, kjer živi ljudstvo večjidel od vinskih penězov. Zatoraj je za Bizeljance bil mraz hudi udarec. Ali vse še potrpiamo in radi pozabimo te nevolje, da nekaj drugega nas pač prav iznemirja, da nam prihaja kje odkod še vedno kaka nemškutarska „lupina“ — ter nam razsaja po krčmah. Žalibog, ne bi se bilo verjelo, da imajo v Kozjem tako neotesanih ljudi. Od tam priklati se neko človeče v časih k nam pa potlej sopet nazaj. To človeče ima se malo manj za cesarjem. Ali to mu naj bo, ako ostane doma, k nam pa naj ne hodi več, če noče, da še doživi večkrat, kar se mu je pripetilo dne 27. dec. 1886. Nekdo mu še že pokaže pot v drugo deželo.

Iz Hošnice. (Ogenj.) V noči 20. decembra l. l. ob eni po polnoči je hudobna roka užgala poslopje pri Juriju Žnidarju, občinsk. predstojniku v Hošnici. Zavoljo strašnega vetra so bila v eni minuti tri poslopja v ognju, ter se ni moglo rešiti druga, kakor ljudje in nekoliko obč. reči. Vse imetje in živali so zgorale. Veter je ogenj zanesel do soseda Antona Sagadina in tudi na viničarsko poslopje Šimona Dreva. Pri prvem se škoda ceni 3500 fl., pri drugem 1200 fl. in pri tretjem 300 fl. Bog plačaj vsem dobrotnikom, ki so reveže oblekli, in mraza obvarovali. Hudobna roka še ni znana.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V petek, dne 23. jan., snide se državni zbor. Za 1. sejo pride več predlogov v prvo branje; tako dr. Plenerjev gledé delavskih zbornic in dr. Foreggerjev gledé tiskovne postave. — Do sobote, dne 22. jan., varija pa se sklenó vsi deželni zbori. Dotlej bodo pa že lahko tudi rešili vsak svoje delo. Škoda, da se mlati tudi po njih večkrat prazna slama ali pa se seje nemir med ljudstvo — brez vsake sile. Nemški gospodje v Gradcu imajo tudi v tem blizu, da prvo mesto. Pohvalili so med drugim dež. šolski svet za to, da sili tako vztrajno (brez vse potrebe in vse koristi) nemščino v slov. ljudske šole ter še tudi naprej terjajo od njega, da ravna enako in če mogoče še bolje v tej reči. Naši gg. poslanci so v tem šli iz zbornice in je dr. Dominkuš v njih imenu povedal, zakaj da se ne vdeležijo tega posvetovanja, kajti se hvali in priporoča v tem očitna krivica za njih volilce. Nemške poslance in izlasti ces. namestnika je to sicer zbudilo a sklenili so zato vendar-le, kar se je predlagalo — nadalnje ponemčevanje slov. otrok. — Krški škof postane, kakor se nam zagotavlja, vendar-le dr. Marschall, proš na Dunaju. Leta je sicer izvrsten duhovnik ali slovenski ne zna. Hrvaški pa bojda zna nekaj malega. — Tirolcem se ni moči ogreti za načrt nove šolske postave, kakor jim jo ponuja vlada, toliko je že gotovo, da je sedaj še ne vzprejme dež. zbor, v katerem so konservativci v veliki večini. — Kranjski deželni zbor je vzprejel nov občinski red za mesto Ljubljano. Peščica nemškutarskih poslancev pa se je posvetovanju odtegnila, zakaj pa, to se ne zna. Mogoče, da zato, ker ni načrt njih delo. — Hrup, ki je bil v Goriškem dež. zboru nastal zavoljo bolenišnice, se je polegel ter se je razvidelo, da ni v njej vse tako črno, kakor se je bilo v zboru malalo. Državno cesto, ki pelje kraj Soče iz Primorja na Koroško, bode treba popraviti, ker je na nekaterih mestih sila nevarna in so se že večkrat izgodile na-nji nesreče. — Na Krasu in v Trstu piha huda „bora“ in je ondi toliko snega padlo, kolikor ga že zdavna ni bilo v onih krajih. — V Kopru, glavnem mestu Istre, se je mestni zastop vzdignil zoper škofa v Trstu, češ, da jim pošilja le boljše slovenskih, kakor pa italijanskih duhovnikov, toda zastopnik vlade je tem napetim italijanskim možem prec usta zaprl ter jih je razpodil iz mestne hiše. — Iz Bosne in Hercegovine sme si odslej vsakdo nesti tobaka, samo prodajalnice ali trafike ne. Njim je še tudi sedaj jemati tobak, kjer se jim ukaže. — Madjarska vlada je vsa zakopana v dolgéh in ima sedaj Tisza svojo težavo s finančnim ministerstvom. Grof Szapary noče več biti, drug

pa ne mara nihče postati. To lahko, kajti nihče ne mara prazne kase pa polno kopo dolgov.

Vnanje države. V tem tednu govori in piše se veliko o vojski. Čudno pa je pri tem, da si gredó ljudem precej misli navskriž ter nihče ne ve, kdo in zoper koga da začne vojsko. Največ se zagotavlja, da bode vojska med našo in rusko državop, pa tudi to, da bode med Francijo in Nemčijo. Kaj je resnica? Mogoče je obojno, a za sedaj še ni nobeno verjetno. Znamenaj pa ne manjka na nobeni strani za bližnjo vojsko. Pri nas in še bolj pri Rusih biva neko vojaško gibanje, ki sicer ni v navadi, toda ono še ni tako, da bi bilo očitno pripravljajnje za vojsko. — Bolgarska deputacija je sedaj na potu proti domu; posebno veselje menimo, da ni, kar prinese seboj. Edino v Londonu so bili možéve odlično vzprejeli, drugod pa le kakor ljudi, katerih bi se radi pa bi se ne mogli odkrižati. V Bolgariji veje še vedno zoperruski duh in za kneza Mingrelskega ni upanja, da si ga volijo Bolgari za kneza. Sedaj je na površju nov kandidat — princ Leuchtenberg (Nikolaj Maksimilijanovič roj. 1. 1843). — Turčija ima novega ministra za finance, Agop-paša. Mož ima, kakor se hvali, veliko skušnje v tej stroki, vse eno pa je jako dvomljivo, da spravi turške finance na noge. Vedno oboroževanje jih tišči še globlje v tla in v dolgove. — Močno se ugiba, čemú si kupuje mala Črna gora sedaj toliko Kruppovih topov, in je 34 novih za njo v resnici veliko število. — Rusija kopiči blizo avstrijskih mej več vojaštva, kakor ga je tam navadno, tudi višji poveljnik v Varšavi, general Gurko je govoril o novem letu jako bojevito, nasproti pa je car izrekel, da ima upanje, da se ohrani mir. Komu naj človek veruje? — Bismarck je v nemškem državnem zboru na pol propadel ter mu je dovolil zbor le za 3, ne pa za 7 let let višje število vojakov. To pa je moža vjezilo ter je nasvetoval cesarju, naj bi drž. zbor razpustil. Stari cesar je to tudi takoj storil ali bode pa Bismarck pri volitvah zmagal, še je vprašanje. Nemški cesarjevič je freimaurer in ima pri njih neko višje mesto. Mož še hodi celo v njih seje ali če misli, da vodi on freimaurerje, utegne se še kedaj propričati na lastno škodo, da so le oni njega vodili — za nos. — Blazni bavarski kralj Oton, zaveda se toliko, da vé, kako čast da ima in je, kar se tiče trupla, zdrav. — V Belgiji imajo sopet upor delalcev. Kacih 60.000 delalcev je delo odpovedalo. Vlada se je že poprej za to preskrbela in še torej doslej ni bilo neredov. — Angleški minister za zunanje zadeve, Idleiggh je umrl. Konservativci bi nekaj radi za Irce storili, samo tega ne vedó, kako bi se lotili dela. — Kar je Bismarck govoril, ko je mu je za to hodilo, da vzprejme državni zbor vzvišanje vojaštva, to je Francoze sila

vznemirilo, vendar pa, kolikor je moč, si prizadevajo ljudstvo vmiriti. Francosko vojaštvo še jim tedaj ni tako, da se pošlje v vojsko zoper mogočno Nemčijo. — Kreta, otok doli niže od Grecije, sliši se Turkom; toda prebivalci so Grki in njim bi bilo ljubše, ko bi bili pod Grecijo. To bi se bilo že zdavna tudi izgodilo, da bi Angležev ne bilo na svetu. Le-ti pa bi najraje sami dobili otok v roke. Dokler se jim to ne posreči, pa gre vsa njih skrb na to, da ostane vse pri starem.

Za poduk in kratek čas.

Zlati vrtec.

Pripovedka od sv. Ane v Slov. goricah.

Bil je nekdanj čevljar z imenom Matej, imel je sina Jožeta. Živela sta v veliki revščini. Neki dan reče oče sinu svojemu: „Ljubi sin, znaš, da veliko pomanjkanje trpiva, in jaz sem že star ter si ne morem več kruha služiti, hodi toraj križem sveta, morda doboš pri poštenih ljudeh dela, da se lože preživiva!“ Sin takoj uboga očeta in se poda na pot.

Necega dne, zjutraj je bilo, solnce je ravnokar izhajalo, ko pride mladenič do visoke planine. Tu sreča imenitnega gospoda, ki vpraša Jožeta, kam namerja? „Oh ljubi gospod“ ihti, „imam ubogega starega očeta in silno pomanjkanje trpiva, ne moreva si prislužiti toliko kruha, da bi izhajala!“

„V srce se mi smilita“, reče sedaj tujec, „a če me hočeš ubogati, godi se vama na tem svetu lahko dobro. Ako mi toraj izpolniš, kar ti naročim, imaš se gotove sreče nadjati.“

„O preljubi gospod, rad izpolnim, kar mi naročite, da le utešim starega očeta.“

„Pojdi“, pravi gospod „v to goro, pred katero stojiš; našel boš — zlati vrtec in v njem različno ovočje in druge reči iz — zlata. Na sredi vrtea visi pa zlata svetilnica, in ta ti je dovoljena vzeti, — družega nič. A le pazi, da se ne dotakneš prepovedanih reči, drugači ne najdeš sam pota nazaj. Pojdi toraj v to goro, ki se ti bo sedaj takoj odprla“. Gospod udari s palico po skali in v hipu se je odprla, a Jože zlahkoma in brez strahú va-njo stopi. Gospod pa zgine urnih korakov po veliki cesti naprej. Omeniti še moramo, da je bil ta gospod čarovnik.

Jože pa je stopal urno po poti, ki pelja do zlatega vrtea. Ni ravno dolgo hodil, ko mu zablíši zlati vrtec nasproti. Našel je v njem mnogo lepega ovočja: jabelk, orehov, hrušek, sliv itd. To ga je izvanredno razveselilo, da ni znal, česa bi se najpopred lotil, a konečno še vidi v nekem kotu zlati prstan ležati. Vse se mu je sicer dopadlo, vzal je pa samo zlati prstan, katerega si je na prst nataknil,